

Thề mới, hẹn cũ

Hoàng Dược Sư nghĩ không rõ vì sao có trận đánh với Toàn Chân thất tử, càng không rõ đã kết mối thù sâu, đúng là không có lý do gì, thấy Mai Siêu Phong hơi thờ yếu dần, nghĩ tới ân oán mấy mươi năm, trong lòng vô cùng thương cảm, nhịn không được chảy nước mắt.

Mai Siêu Phong miệng thoáng nụ cười, vận công lực lần cuối, quát một tiếng, dùng tay phải đánh gãy tay trái, kế đập mạnh tay phải lên tảng đá kê cột nhà, cánh tay lập tức gãy đôi. Hoàng Dược Sư sửng sốt. Mai Siêu Phong nói: -Ân sư, lúc ở Quy Vân trang người sai đệ tử làm ba việc, hai việc đầu đệ tử không kịp làm nữa rồi.

Hoàng Dược Sư nhớ lại từng sai y thị tìm Cửu âm chân kinh về, tìm nơi hạ lạc của Khúc Linh Phong và hai người đệ tử khác, việc cuối cùng là bảo y thị giao trả những võ công học trộm trong Cửu âm chân kinh. Y thị làm gãy hai tay, đó là trước khi chết tự bỏ công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chưởng, ứa nước mắt nói: -Được lắm, được lắm! Hai việc kia cũng không đáng gì. Ta lại thu người làm đệ tử phái Đào Hoa thôi.

Mai Siêu Phong phản bội sư môn, quả thật là mối đại hận chung thân, lúc sắp chết lại được ân sư tha thứ, bất giác cả mừng, cố gắng bò dậy, lại làm lễ bái sư, dập đầu được ba cái thì thân hình cứng đờ, không động đậy nữa.

Hoàng Dung trong mật thất thấy những việc kinh tâm động phách nối nhau xảy ra, chỉ lưu tâm tới cha một lúc, Quách Tĩnh khí ở đan điền đã ngưng tụ, lập tức có thể ra ngoài gặp y, lại thấy cha đã cúi xuống bế xác Mai Siêu Phong lên bước đi.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng ngựa hí, chính là tiếng con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh. Lại nghe giọng cô Ngốc nói: -Đây là thôn Ngưu Gia rồi. Ta làm sao biết được có ai họ Quách không? Người họ Quách?

Lại một người nói: -Chỉ có mấy nhà dân thế này, chẳng lẽ người trong thôn lại không biết nhau sao?

Nghe giọng nói của y rất bức bối,.

Nói xong đẩy cửa bước vào.

Hoàng Dược Sư nhìn ra ngoài cửa một cái, chợt biến sắc mặt, người đẩy cửa chính là Giang Nam lục quái mà y đi mòn giày sắt tìm không thấy. Nguyên là họ tới đảo Đào Hoa phò ước, quanh đông quẹo tây, thủy chung không tìm được đường vào chỗ ở của Hoàng Dược Sư, về sau gặp người đầy tớ cam mới biết y đã rời đảo. Lục quái thấy con tiểu hồng mã đang chạy nhảy rồi lên trong rừng bèn bắt lại, tới thôn Ngưu Gia tìm Quách Tĩnh.

Lục quái vừa bước vào cửa, Phi thiên biến bức Kha Trấn ác tai cực thính đã lập tức nghe thấy sau cửa có hơi thở, quát lên: -Có người!

Lục quái đều quay lại. Bọn năm người Chu Thông chỉ thấy Hoàng Dược Sư tay ôm xác Mai Siêu Phong chặn giữa cửa, rõ ràng có ý đề phòng họ bỏ chạy, trong lòng đều rung động. Chu Thông nói: -Hoàng đảo chủ từ khi chia tay đến nay khỏe chứ? Sáu anh em chúng tôi theo lời dặn tới đảo Đào Hoa bái kiến, gặp lúc đảo chủ đi vắng, hôm nay vừa khéo gặp nhau ở đây, thật là may mắn.

Nói xong khom lưng vái dài.

Hoàng Dược Sư vốn muốn giết lục quái, lúc ấy nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Mai Siêu Phong, lại nghĩ: -Lục quái là kẻ tử thù của y thị, hôm nay tuy y thị đã chết, nhưng mình vẫn phải để y thị đích tay giết hết lục quái, nếu y thị dưới đất có biết, ắt cũng rất vui vẻ.

Tay phải ôm cái xác, tay trái nhắc cổ tay gãy của y thị lên, thân hình chóp lên, nép người sấn tới cạnh Hàn Bảo Câu, vung bàn tay của Mai Siêu Phong đập lên vai phải y. Hàn Bảo Câu phát giác ra hoảng sợ muốn tránh, nhưng làm sao tránh kịp, chát một tiếng, vai phải đã trúng một chưởng. Võ công của Hoàng Dược Sư thông qua bàn tay của người chết phát ra, kinh lực rất nặng, Hàn Bảo Câu tuy tay phải chưa gãy, nhưng đã nửa người tê dại, không sao động đậy.

Lục quái thấy y không nói tiếng nào, vừa xông vào đã ra sát thủ, vả lại còn lấy xác Mai Siêu Phong làm vũ khí, càng vô cùng quái dị, sáu người cùng bật tiếng hú, rút binh khí ra. Hoàng Dược Sư nhắc xác Mai Siêu Phong lên, không đếm xỉa gì tới binh khí của lục quái, cứ xông thẳng vào. Hàn Tiểu Oanh bị xông vào trước nhất, thấy Mai Siêu Phong sau khi chết vẫn còn trừng trừng hai mắt, tóc dài xõa xuống, miệng đầy máu tươi, đáng vẻ rất đáng sợ, tay phải giơ cao đập mạnh xuống đầu mình, lập tức sợ nhũn cả chân, quên cả việc né tránh đỡ gạt. Nam Hy Nhân vung đòn gánh gang, Toàn Kim Phát phóng quả cân ra cùng đánh vào cánh tay Mai Siêu Phong. Hoàng Dược Sư rút tay phải xác chết lại, vung tay trái ra đánh trúng hông Hàn Tiểu Oanh, khiến nàng đau quá ngồi sụp xuống. Hàn Bảo Câu nghiêng người bước lên, ngọn Kim long tiên cuốn tới. Hoàng Dược Sư chân trái nhắc lên vừa mau vừa chuẩn đập trúng đầu ngọn roi. Hàn Bảo Câu dùng toàn lực kéo về nhưng làm sao nhúc nhích được? Trong chớp mắt thủ trảo của Mai Siêu Phong đã chụp tới giữa mặt. Hàn Bảo Câu cả sợ vụt roi ngửa ra phía sau lăn tròn dưới đất, chỉ thấy trên mặt nóng rát, đưa tay lên mò chỉ thấy mặt đầy máu tươi, nguyên là đã bị năm ngón tay cào trúng, may là Mai Siêu Phong đã chết, không thể thi triển thủ đoạn Cửu âm bạch cốt trảo, chát kịch độc trên móng tay cũng đã tan sau khi chết, nếu không thì một cái chụp ấy cũng đủ cho y chết ngay dưới trảo.

Chỉ qua vài hiệp lục quái đã gặp nguy hiểm, nếu không phải Hoàng

Dược Sư muốn để Mai Siêu Phong sau khi chết có thể đích thân giết người trả thù, dùng tay chân của y thị giết địch thì lục quái đã sớm bị đả thương, cả rồi, nhưng dù như thế thì với chiêu số thần xuất quỷ nhập của đảo chủ Đào Hoa, sáu người tính mạng đều chỉ còn, trong khoảnh khắc.

Quách Tĩnh trong mật thất nghe tiếng Chu Thông và Hoàng Dược Sư quát tháo, trong lòng cả mừng, kể nghe bảy người động thủ sáu vị ân sư thở hồng hộc quát tháo ra sức chống cự, tình thế vô cùng nguy cấp, mà mình thì khí ở đan điền vẫn chưa trầm ổn nhưng ơn dưỡng dục của sáu vị sư phụ không khác gì cha mẹ, há lại có thể buông tay Lúc ấy bế khí ngưng thần, vung chưởng đẩy ra, bình một tiếng đánh vỡ tung cửa trong cửa ngoài mật thất.

Hoàng Dung cả kinh, thấy ý hành công chưa viên mãn, còn chưa tới giai đoạn quan trọng cuối cùng mà lại lập tức dùng kinh phát chưởng như thế, chỉ e nguy hiểm tới tính mạng, vội kêu lên: -Tĩnh ca ca, đừng động thủ.

Quách Tĩnh một chưởng đánh ra, chỉ cảm thấy khí ở đan điền xông thẳng lên, nhiệt hỏa công tâm, vội vàng phong bế hơi thở, lại đề nội tức xuống Đan điền.

Hoàng Dược Sư và lục quái thấy cửa chặn bập động đột nhiên vỡ tung tóe, hai người Quách Hoàng xuất hiện, cũng vô cùng hoảng sợ, đều cùng nhảy ra.

Hoàng Dược Sư vừa nhìn thấy con gái, mừng sợ xen lẫn, như trong giấc mộng, đưa tay dụi dụi mắt, kêu lên: -Dung nhi, Dung nhi, đúng là con không?

Hoàng Dung một bàn tay đề xuống tay Quách Tĩnh, cười khẽ gật đầu nhưng không lên tiếng. Hoàng Dược Sư thấy thần sắc hai người đã biết mọi việc, con gái vẫn khỏe mạnh là đã vô cùng mừng rỡ, mọi chuyện đều vứt bỏ hết, lập tức đặt xác Mai Siêu Phong xuống bàn, bước tới cạnh cửa bếp, xếp bằng ngồi xuống, từ ngoài cửa bếp đưa chưởng trái ra đề xuống tay kia của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh trong người có mấy luồng nhiệt khí xoay chuyển không ngớt, vốn đang vô cùng khó chịu, trong giây lát đã mấy lần muốn nhảy lên quát lớn để giải tỏa nỗi khó chịu, nhưng vừa chạm vào thủ chưởng của Hoàng Dược Sư, một luồng nội lực cực mạnh truyền tới lập tức cảm thấy yên ổn. Nội công của Hoàng Dược Sư thâm hậu tới mức nào, tay phải vỗ lên huyệt đạo toàn thân của y, chỉ sau khoảng một bữa cơm Quách Tĩnh khí định thần nhàn, hơi thở vận chuyển khắp người, công phu bảy ngày bảy đêm đã cáo thành, nhảy ra khỏi cửa chặn, phủ phục xuống lạy Hoàng Dược Sư. Rồi lập tức bước qua lạy chào sáu vị sư phụ.

Bên này Quách Tĩnh trò chuyện với sáu vị sư phụ, bên kia Hoàng Dược Sư nắm tay con gái, nghe nàng khúc khúc khích khích, vừa nói vừa cười

kể chuyện. Lục quái lúc đầu nghe Quách Tĩnh nói, thấy Quách Tĩnh nói chuyện chậm chạp, lời lẽ không tỏ được ý. Hoàng Dung thì không những giọng nói trong trẻo, ngôn từ đẹp đẽ mà miêu tả tới chỗ nguy hiểm còn có giọng điệu cử chỉ, vô cùng sống động, lục quái không kìm được đều lắng tai nghe. Quách Tĩnh cũng im bặt, từ chỗ kể chuyện biến thành nghe chuyện. Hoàng Dung kể hơn nửa giờ, nàng thần thái ngênh ngang, lời lẽ như ngọc, mọi người nghe thấy đều xuất thần, như được uống rượu ngon.

Hoàng Dục Sư nghe nói con gái đã nghiệm nhiên làm bang chủ Cái bang, cảm thấy rất trái ý, nói: -Chiêu này của Hồng Thất công ly kỳ cổ quái, rất có tà khí. Chẳng lẽ Bắc cái y muốn cướp cái ngoại hiệu của ta, đổi thành Bắc tà sao?

Chỉ nghe Hoàng Dung nói chuyện Hoàng Dục Sư động thủ với lục quái, cười nói: -Được rồi, chuyện sau đó thì không cần con phải nói nữa.

Hoàng Dục Sư nói: -Ta muốn đi giết Âu Dương Phong, Linh Trí hòa thượng, Cừu Thiên Nhận, Dương Khang bốn gã ác tặc. Hài tử, con đi theo ta xem nhiệt náo đi.

Y ngoài miệng nói muốn giết người nhưng nhìn thấy con gái cưng, trong lòng vui vẻ, mặt đầy vẻ tươi cười. Y nhìn lục quái một cái, trong lòng cảm thấy xấu hổ, nhưng rõ ràng mình đuối lý, lại cũng không muốn cúi đầu nhận lỗi với người khác, chỉ nói: -Tính ra cũng còn may mắn, không để ta lỡ tay đả thương người tốt.

Hoàng Dung vốn giận lục quái bức ép không cho Quách Tĩnh thành hôn với mình, nhưng lúc ấy Mục Niệm Từ đã có hôn ước với Dương Khang, chuyện ấy đã rõ ràng, liền cười nói: -Cha, cha xin lỗi sáu vị sư phụ đi.

Hoàng Dục Sư hừ một tiếng, chuyển qua chuyện khác nói: -Ta muốn đi tìm Tây độc, Tĩnh nhi, ngươi cũng đi thôi.

Y vốn không thích Quách Tĩnh ngu ngốc chậm chạp, nghĩ: -Hoàng Dục Sư ta thông minh tuyệt đỉnh mà lại có một gã con rể ngu ngốc như thế há chẳng phải để người võ lâm đàm tiếu cười cợt sao, nhưng lại đáp ứng hôn sự, lại bị Chu Bá Thông không biết khinh trọng bịa đặt để đùa giỡn, nói Quách Tĩnh trộm Cừu âm chân kinh của Mai Siêu Phong. Y tưởng thật bèn để mặc Quách Tĩnh lên thuyền ra biển, quả thật muốn để y chết, về sau làm tin lời Linh Trí thượng nhân bịa đặt nói Hoàng Dung đã chết, rồi lại lại gặp con gái, sau lúc vô cùng mừng rỡ cũng không truy cứu chuyện cũ nữa, không ép con gái phải chia tay với ý trung nhân, lại nghe con gái nói vốn là Chu Bá Thông giở trò nghịch ngợm, trong lòng thoải mái, lại thấy Mai Siêu Phong đến chết vẫn không quên ân sư, nhưng kết thúc lại thảm khóc như thế, nghĩ thầm Mai Siêu Phong và sư ca Huyền Phong của y thị có tình, nếu bấm rõ với mình, xin làm vợ chồng, mình cũng không đến nỗi nhất định không ưng thuận, cần gì phải mạo hiểm trốn khỏi đảo Đào Hoa? Rồi lại vì mình bình sinh mừng

giận thất thường, hai người bọn họ nghĩ tới nghĩ lui nhưng cuối cùng không dám mở miệng. Nếu Dung nhi cũng vì tính nết hẹp hòi quái dị của mình mà rơi vào hoàn cảnh như Mai Siêu Phong ...

Nghĩ tới đó không lạnh mà run, nói ra hai chữ Tĩnh nhi, chính là lại nhận y làm con rể.

Hoàng Dung cả mừng, lúc đưa mắt liếc Quách Tĩnh, thấy y vẫn không hiểu ý nghĩa của cách gọi Tĩnh nhi, liền nói: -Cha, cha tới hoàng cung đón sư phụ ra đi.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã kể việc Hoàng Dược Sư hứa hôn trên đảo Đào Hoa, Hồng Thất công thu y làm đồ đệ cho các sư phụ nghe. Kha Trấn ác mừng rỡ nói: -Người đã được như thế, được Cửu chỉ thần cái nhận làm đồ đệ, lại đội ơn được đảo chủ Đào Hoa hứa gả con gái cho, bọn ta mừng rỡ vô cùng, há lại không ưng thuận? Chỉ là đại hãn Mông Cổ ... Y nghĩ tới việc Thành Cát Tư Hãn đã phong Quách Tĩnh làm Kim đao phò mã, trong chuyện này có chỗ rất khó xử, nói tới đó nhất định sẽ chọc giận Hoàng Dược Sư, nhất thời không biết nói sao.

Đột nhiên cánh cửa lại kết một tiếng mở ra, cô Ngốc bước vào, cầm một con khỉ xếp bằng giấy vàng, cười nói với Hoàng Dung: -Muội tử, người ăn hết dưa gang chưa. Lão già kia bảo ta cầm con khỉ này cho người chơi.

Hoàng Dung chỉ cho rằng nàng ngu ngốc, không hề để ý, thuận tay đón lấy con khỉ bằng giấy. Cô Ngốc lại nói: -Lão già tóc trắng bảo người đừng tức giận, nhất định y sẽ tìm được sư phụ cho người.

Hoàng Dung nghe y nói rõ ràng là Chu Bá Thông, nhìn tới con khỉ, thấy trên giấy có viết chữ, vội vàng mở ra xem, chỉ thấy bên trên có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: -Không gặp được lão khiêu hóa, Lão Ngoan đồng không biết làm sao.

Hoàng Dung vội nói: -Ài chà, sao lại không thấy sư phụ đâu?

Hoàng Dược Sư trầm ngâm một lúc, nói: -Lão Ngoan đồng tuy điên điên khùng khùng nhưng võ công cao cường, chỉ cần Thất công không chết thì nhất định y có thể cứu được, trước mắt thì Cái bang đang có một việc lớn.

Hoàng Dung hỏi: -Việc gì?

Hoàng Dược Sư nói: -Ngọn trúc bồng mà lão khiêu hóa đưa người đã bị gã tiểu tử Dương Khang lấy đi. Tên tiểu tử này tuy võ công không cao nhưng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, ngay cả nhân vật loại Âu Dương Khắc cũng phải chết dưới tay y. Y cầm được trúc bồng nhất định sẽ dấy lên sóng gió, gây họa cho Cái bang. Chúng ta phải mau mau đi cướp lại, nếu không đám đồ tử đồ tôn của lão khiêu hóa sẽ bị thua thiệt lớn, người làm bang chủ cũng không vinh dự đâu.

Cái bang có nạn, Hoàng Dược Sư vốn không hề để ý thậm chí còn vui

mừng trước cảnh hoạn nạn của kẻ khác, còn được xem nhiệt náo, nhưng con gái mình đã làm bang chủ Cái bang, làm sao có thể buông tay đứng nhìn?

Lục quái đều liên tiếp gật đầu. Quách Tĩnh nói: -Chỉ là y đi đã nhiều ngày, e đuổi theo không kịp.

Hàn Bảo Câu nói: -Con tiểu hồng mã của ngươi ở đây, đúng là lúc dùng tới nó.

Quách Tĩnh cả mừng chạy ra cửa cất tiếng gọi. Con hồng mã nhìn thấy chủ nhân, nhảy nhót vui mừng, cọ cọ vào người y, không ngớt hí lên mừng rỡ.

Hoàng Dục Sư nói: -Dung nhi, ngươi và Tĩnh nhi đi đoạt lại trúc bổng, con hồng mã này cước trình rất mau, có thể đuổi kịp đấy.

Nói tới đó thấy cô Ngốc bên cạnh đang cười ngờ nghếch, vẻ mặt rất giống Khúc Linh Phong đệ tử của mình, chợt động tâm niệm, hỏi: -Ngươi có phải họ Khúc không?

Cô Ngốc lắc đầu cười nói: -Ta không biết!

Hoàng Dung nói: -Cha, cha vào mà xem!

Rồi kéo tay y bước vào mật thất.

Hoàng Dục Sư thấy cách bày biện trong mật thất hoàn toàn giống theo cách cục mà mình sáng chế ra, biết ắt là do Khúc Linh Phong làm. Hoàng Dung nói: -Cha, cha xem những món trong cái rương này. Nếu cha đoán được là vật gì, thì đúng là rất có bản lĩnh.

Hoàng Dục Sư lại không đếm xỉa gì tới cái rương sắt, bước tới góc tây nam, giơ chân đạp một cái, trên tường lộ ra một cái hầm. Y đưa tay vào trong lấy ra một cuốn trục, lập tức bước ra khỏi mật thất. Hoàng Dung vội vàng theo sau, tới sau lưng cha thấy y đang giở cuốn trục trong tay ra, chỉ thấy trên cuốn trục đầy bụi bặm, hai mép úa vàng, trên viết mấy hàng chữ như sau: -Thư bầm Hoàng ân sư đảo Đào Hoa: Đệ tử lấy được mấy món tự họa cổ vật trong hoàng cung, muốn dâng ân sư thưởng giám, bất hạnh bị thị vệ trong cung vây đánh, lưu lại một đứa con gái ...

Tới chữ: -Con gái thì phía dưới không còn gì nữa, chỉ có một nét mực chấm xuống, thấp thoáng có thể thấy là vết máu. Lúc Hoàng Dung ra đời thì các đệ tử trên đảo Đào Hoa đều đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng nàng biết đệ tử của cha ai cũng là nhân vật cực kỳ lợi hại, lúc ấy thấy di thư của Khúc Linh Phong bất giác buồn bã.

Hoàng Dục Sư lúc ấy đã hiểu rõ, biết Khúc Linh Phong bất hạnh bị đuổi khỏi sư môn, tận tâm kiệt lực muốn trở về làm môn hạ đảo Đào Hoa, nghĩ mình thích kỳ trân bảo vật, danh họa pháp thiếp bèn mạo hiểm vào đại nội ăn trộm, mấy lần đắc thủ, nhưng rốt lại bị thị vệ trong hoàng cung phát giác, sau khi ác đấu bị trọng thương, về nhà viết tờ di thư này

bầm lại, nhất định bị thương rất nặng khó viết cho hết, không bao lâu thì cao thủ trong đại nội đuổi tới cửa, đôi bên cùng mất mạng ở đây.

Y lần trước gặp Lục Thừa Phong đã rất hối hận. Bây giờ Mai Siêu Phong vừa chết, lại thấy Khúc Linh Phong dụng tâm như thế, lại càng thấy xấu hổ, quay lại thấy cô Ngốc cười hì hì đứng sau lưng, nghĩ tới một việc, bèn cao giọng hỏi: - Cha người dạy người đánh quyền phải không?

Cô Ngốc lắc lắc đầu, chạy tới cạnh cửa, đóng cửa lớn lại, rón rén nhìn qua khe cửa một cái rồi đánh mấy lộ quyền cước, nhưng đánh đi đánh lại cũng chỉ có sáu bảy chiêu Bích ba chưởng pháp không thành chưởng pháp gì, ngoài ra không có gì khác. Hoàng Dung nói: -Cha, cô ta chỉ là nhìn trộm lúc Khúc sư ca luyện công thôi.

Hoàng Dục Sư gật đầu nói: -Ta nghĩ Khúc Linh Phong cũng không dám to gan như thế, sau khi rời khỏi sư môn lại dám đem công phu bản môn dạy cho người khác.

Rồi nói: -Dung nhi, người tới đánh vào hạ bàn của y thị, móc ngã y thị xem.

Hoàng Dung cười hì hì bước tới nói: -Cô Ngốc, ta luyện công phu với người đây, cẩn thận đấy.

Chưởng trái vung hờ rồi quét chân hai ra chiêu Uyên ương liên hoàn thoái mau lẹ tuyệt luân. Cô Ngốc sửng người, chân phải đã bị chân trái Hoàng Dung đá trúng, vội vàng lui lại, nào ngờ chân phải nàng lại quét tới sau lưng, thấy cô ta lui một bước còn chưa đứng vững, bèn thừa thế móc lại, cô Ngốc ngã ngửa ra đất. Cô ta lập tức nhảy bật dậy kêu lớn: - Người chơi gian, tiểu muội tử chúng ta đánh lại.

Hoàng Dục Sư sầm mặt nói: -Cái gì mà tiểu muội tử, phải gọi là cô cô.

Cô Ngốc cũng không biết muội tử và cô cô khác nhau thế nào, thuận miệng nói: - Cô cô ha ha, cô cô!

Hoàng Dung hiểu ngay: -Nguyên là cha muốn thử xem công phu hạ bàn của cô ta. Khúc sư ca hai chân bị gãy, tự mình luyện võ tự nhiên không luyện được công phu hạ bàn nhưng nếu đích thân dạy cô ta thì phải dạy đủ cả công phu thượng bàn, trung bàn và hạ bàn.

Nói ra chữ Cô cô ấy thì Hoàng Dục Sư tính ra đã muốn thu cô Ngốc vào môn phái. Y lại hỏi: -Tại sao người ngu ngốc như thế?

Cô Ngốc cười nói: -Ta là cô Ngốc.

Hoàng Dục Sư cau mày nói: -Mẹ người đâu?

Cô Ngốc làm ra vẻ khóc lóc, nói: -Về nhà bà rồi!

Hoàng Dục Sư hỏi liên tiếp bảy tám câu đều không biết được gì, thở dài một tiếng, cũng đành bỏ qua, nghĩ thầm: -Đứa con gái này không biết sinh ra đã ngu ngốc hay gặp biến cố lớn làm mù mắt đầu óc, trừ phi Khúc Linh Phong sống lại, nếu không trên đời không ai biết được.

Mọi người bèn đem Mai Siêu Phong ra chôn cất ở hậu viên. Hoàng Duyệt Sư thấy một ngôi mộ mới, trăm mối cảm xúc dồn lại, qua hồi lâu buồn bã nói: -Dung nhi, chúng ta đi xem những bảo bối của Khúc sư ca người.

Hai cha con lại bước vào mật thất.

Hoàng Duyệt Sư nhìn hài cốt của Khúc Linh Phong, ngẩn ra nửa ngày, nước mắt chảy dài, nói: -Trong các đệ tử của ta thì Khúc Linh Phong võ công cao cường nhất, nếu y không bị gãy chân thì một trăm gã thị vệ đại nội cũng không đã thương được y.

Hoàng Dung nói: -Cái đó tự nhiên, cha, cha định đích thân dạy võ nghệ cho cô Ngốc à?

Hoàng Duyệt Sư nói: -Ờ, ta muốn dạy võ nghệ cho nó, còn muốn dạy nó đánh đàn làm thơ, dạy nó kỳ môn ngũ hành, Khúc sư ca người năm xưa muốn học mà chưa học được các công phu ấy, ta muốn dạy cả cho nó.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nghĩ thầm: -Phen này thì cha phải ném mùi đau khổ rồi.

Hoàng Duyệt Sư mở nắp rương sắt, nhìn tới từng tầng từng tầng, bảo vật càng quý hiếm, trong lòng càng đau xót, đến khi xem tới từng cuộn thư họa, thờ dài nói những vật này dùng để di dưỡng tính tình cố nhiên rất tốt, nhưng ngắm vật mất chí thì lại không được. Tranh hoa điều nhân vật của Huy tông “Đạo quân hoàng đế” tinh diệu tới mức nào, nhưng y lại đem một toà giang sơn cẩm tú hai tay bưng lên dâng cho người Kim vừa nói vừa mở cuốn trục ra, đột nhiên ồ một tiếng.

Hoàng Dung nói: -Cha, cái gì thế?

Hoàng Duyệt Sư chỉ vào một bức tranh sơn thủy, nói: -Người xem này!

Chỉ thấy trong bức họa vẽ một tòa núi cao chót vót tất cả có năm ngọn, ngọn ở giữa cao nhất, chĩa thẳng lên trời, vươn cao tới mây, ở dưới là vực sâu, cạnh đỉnh núi có một rặng tùng, cảnh tùng động tuyết, thân cây đều cong cong ngã về phía nam như bị gió bắc thổi mạnh phía tây đỉnh núi chỉ có một cây tùng lớn đứng cheo leo một mình, dáng vẻ xinh đẹp, dưới gốc tùng vẽ một vị tướng quân đang múa kiếm trước gió. Người này diện mạo rất khó nhìn nhưng tà áo bay tung, tư thế thoát tục. Toàn bức tranh đều vẽ mực đen, chỉ có người này đỏ rực như lửa, lại thêm vẽ siêu quần hơn người. Bức họa không đề lạc khoản, chỉ ghi một bài thơ: Liền năm áo chiến bụi đường pha Núi Thúy tìm lên để thưởng hoa Nước biếc non xanh nhìn chẳng đủ Ngựa về vó giục ánh trăng xa Hoàng Dung mấy hôm trước ở đình Thúy Vi phủ Lâm An đã thấy bài thơ của Hàn Thế Trung viết, nhận ra bút tích, kêu lên: -Cha, đây là Hàn Thế Trung viết bài thơ của Nhạc Vũ Mục.

Hoàng Duyệt Sư nói: -Không sai. Chỉ là bài thơ này của Nhạc Vũ Mục tả núi Thúy Vi ở Trì Châu, ngọn núi vẽ trong tranh hình thế lại hiểm ác, không phải núi Thúy Vi. Bức họa này phong cốt tuy đẹp nhưng thiếu sự

hài hòa, không phải là thủ bút danh gia.

Hoàng Dung hôm trước thấy Quách Tĩnh lấy ngón trỏ vẽ theo nét bút của Hàn Thê Trung trên tấm bia trong đình Thúc Vĩ, lưu luyến không muốn đi, biết ý thích thú, bèn nói: -Cha, cho Quách Tĩnh bức tranh này đi.

Hoàng Dục Sư cười nói: -Con gái cứ nghĩ tới người ngoài, còn nói gì nữa.

Bèn đưa cho nàng, lại thuận tay cầm một chuổi trân châu trong rương lên, nói: -Chuổi trân châu này hạt nào cũng to bằng nhau, quả thật rất khó kiếm.

Rồi đeo vào cổ con gái. Cha con nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng đều cảm thấy vô cùng êm ái. Hoàng Dung cuốn bức tranh lại, chợt trên không có tiếng chim diều kêu vang, nghe rất cấp bách.

Hoàng Dung rất thương yêu đôi bạch diều, nghĩ đã bị Hoa Tranh bắt lại, trong lòng rất không thích, vội chạy ra khỏi mật thất, muốn ra gây gỗ một phen, chỉ thấy Quách Tĩnh đứng dưới gốc liễu lớn ngoài cửa, một con chim diều đang mổ vào áo trên vai y kéo đi, con kia thì không ngừng bay vòng quanh y kêu lớn, cô Ngốc nhìn thấy rất thích thú, cũng xoay vòng vòng quanh Quách Tĩnh, vỗ tay cười lớn.

Quách Tĩnh dáng vẻ hoảng hốt, nói: -Dung nhi, bọn họ có nạn, chúng ta mau đi cứu.

Hoàng Dung nói: -Ai thế?

Quách Tĩnh nói: -Nghĩa huynh nghĩa muội của ta.

Hoàng Dung chau môi một cái nói: -Ta không đi đâu!

Quách Tĩnh sửng sốt, không hiểu ý nàng, vội nói: -Dung nhi đừng trẻ con, đi mau thôi.

Rồi kéo con hồng mã tới, nhảy lên yên. Hoàng Dung nói: -Vậy người còn cần ta không?

Quách Tĩnh lại càng gãi đầu gãi tai, nói: -Tại sao ta không cần cô?

Tay trái kéo cương ngựa, tay phải đưa ra đón nàng. Hoàng Dung cười duyên dáng kêu lên: -Cha, chúng con đi cứu người, cha và sáu vị sư phụ cũng đi thôi.

Hai chân điểm xuống đất một cái, tung người nhảy lên, tay trái kéo tay phải Quách Tĩnh, mượn thế nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía trước y.

Quách Tĩnh hướng về Hoàng Dục Sư và sáu vị sư phụ khom lưng làm lễ. Rồi phi ngựa đi trước, hai con chim diều cùng cất tiếng kêu lớn, bay trước dẫn đường.

Con tiểu hồng mã xa cách chủ nhân quá lâu, lúc ấy gặp lại, nói không hết sự vui mừng, phấn chấn tinh thần, phóng đi như gió, đôi diều bay

tuy mau nhưng nó cũng đuổi kịp. Qua không bao lâu, đôi bạch đã hạ xuống một khu rừng tối om trước mặt. Con tiểu hồng mã không chờ chủ nhân ra lệnh, cũng phóng vào rừng.

Vừa tới ngoài rừng, chợt nghe một giọng nói như lệnh vỡ trong rừng vang ra: - Thiên Nhận huynh, từ lâu đã nghe oai danh của Thiết chưởng lão anh hùng người, huynh đệ vô cùng kính ngưỡng tuyệt thế thần công của người, đáng tiếc là lần luận kiếm ở Hoa sơn năm trước lão huynh lại chưa kịp tham dự. Bây giờ ném ngói dẫn ngọc, huynh đệ trước hết dùng công phu nhỏ nhoi kết thúc một đũa, để lão huynh thi triển hùng phong thiết chưởng nên chăng?

Kể nghe một người cất tiếng la thảm, ngọn cây trong rừng lắc lư một gốc cây to đổ xuống, Quách Tĩnh cả kinh, nhảy xuống ngựa chạy mau vào rừng.

Hoàng Dung cũng xuống ngựa vỗ lên đầu con tiểu hồng mã nói: -Mau đi đón cha ta tới đây.

Rồi quay lại chỉ đường tới, con tiểu hồng mã quay lại phóng đi.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Chỉ mong cha tới mau, nếu không bọn mình lại phải nếm mùi của Lão Độc Vật rồi núp sau gốc cây, rón rén tiến vào rừng. Vừa nhìn ra bất giác ngẩn người, chỉ thấy Đà Lôi, Hoa Tranh, Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật bốn người bị trói vào bốn gốc cây, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đứng trước. Một gốc cây ngã xuống cũng trói một người, áo giáp trên người chớp sáng, chính là viên tướng hộ tống Đà Lôi về bắc, bị một chưởng tan vụn nát đá của Âu Dương Phong đánh thổ huyết lênháng, rử đầu nhắm mắt, đã mất mạng rồi. Đám quân sĩ không thấy bóng dạng đâu, chắc đã bị hai người đánh tan.

Cừu Thiên Nhận làm sao dám tỷ thí chưởng lực với Âu Dương Phong, đang định nói qua quít mấy câu để che lấp, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân khê vang lên, quay nhìn thì là Quách Tĩnh, bất giác vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm đúng lúc mượn tay Tây độc để trừ khử y, chỉ cần dụ cho hai người đánh nhau thì mình khỏi phải xuất thủ. Âu Dương Phong thấy Quách Tĩnh trúng phải kinh lực Cáp mô công của mình mà vẫn chưa chết, cũng hoàn toàn bất ngờ. Hoa Tranh mừng rỡ kêu lớn: - Quách Tĩnh ca ca, người chưa chết, thật hay quá, thật hay quá!

Hoàng Dung thấy tình thế trước mắt như thế, trong lòng đã quyết ý: -Cứ kéo dài thời gian đợi cha tới.

Chỉ nghe Quách Tĩnh quát: -Lão tặc, các người làm gì ở đây? Lại muốn hại người à?

Âu Dương Phong có ý muốn nhìn rõ công phu của Cừu Thiên Nhận, mỉm cười không nói. Cừu Thiên Nhận quát: -Tiểu tử, nhìn thấy Âu Dương tiên sinh mà còn chưa lạ, người chán sống rồi phải không?

Quách Tĩnh lúc trong mật thất đã chính tai nghe y bịa đặt nói bậy, khích

bác thị phi, lúc ấy lại đang hại người, trong lòng vô cùng căm giận, sấn lên hai bước, vù một tiếng ra chiêu Kháng long hữu hối đập tới ngực y. Công phu Hàng long thập bát chưởng của y lúc ấy đã không phải tầm thường một chưởng ấy sáu phần đánh ra, bốn phần thu về, kinh lực đánh ra rồi kéo về. Cừu Thiên Nhận vội né qua định tránh nhưng vẫn bị chưởng phong của y dẫn đi, không tự chủ được không lùi về phía sau mà lại chúi lên trước. Quách Tĩnh quát lớn một tiếng, lật tay trái tát một cái định đánh y gãy răng đứt lưỡi để không thể dùng mồm mép lạnh lợi mà bịa đặt thêu dệt nữa.

Một chưởng ấy kinh lực tuy mạnh nhưng đánh rất chậm, bộ vị lại rất chính xác, đúng là Cừu Thiên Nhận không sao tránh được, nhìn thấy đã sắp trúng vào mặt y, chợt nghe Hoàng Dung kêu lên: -Khoan đã!

Quách Tĩnh tay trái lập tức biến chưởng thành trảo vung ra nắm gáy Cừu Thiên Nhận nhắc lên, quay đầu lại hỏi: -Cái gì?

Hoàng Dung sợ Quách Tĩnh đánh lão già này bị thương, Âu Dương Phong sẽ lập tức ra tay, bèn nói: -Buông tay mau, vị lão tiên sinh này công phu trên mặt rất lợi hại, người mà đánh vào da mặt y, kinh lực sẽ phản kích lại, nhất định người sẽ bị nội thương đấy.

Quách Tĩnh không biết nàng châm chọc, không tin bèn nói: -Lại có chuyện đó à?

Hoàng Dung lại nói: -Cừu lão tiên sinh thôi một hơi có thể vật hết lông con bò chỉ còn lớp da, sao người không tránh ra?

Quách Tĩnh lại càng không tin, chỉ biết ắt là nàng có dụng ý, lúc ấy bèn đặt y xuống đất buông tay ra.

Cừu Thiên Nhận hô hô cười lớn, nói: -Vị tiểu cô nương này biết lợi hại, ta và hai đứa nhóc các người không thù không oán, trời có đất hiếu sinh, ta là trưởng bối há lại có thể cậy lớn hiếp nhỏ, tùy tiện đả thương các người.

Hoàng Dung cười nói: -Nói thế cũng đúng. Công phu của lão tiên sinh ta rất ngưỡng mộ, hôm nay muốn lãnh giáo mấy lộ cao chiêu, nhưng người không được làm ta bị thương đấy.

Nói xong ra thế, tay trái giơ lên trời, tay phải cuốn lại như một cái ống, đặt lên môi thổi mấy hơi, cười nói: -Tiếp chiêu, ta là dùng chiêu Đại xuy pháp loa!

Cừu Thiên Nhận nói: -Tiểu cô nương to gan lắm, Âu Dương tiên sinh nổi tiếng thiên hạ, há lại tha cho người mĩa mai chọc ghẹo à?

Hoàng Dung tay phải buông ra, chát một tiếng, tát y một cái, cười nói: - Chiêu này là Phản đả hậu kiểm bì!

Chỉ nghe ngoài rừng có một người cười nói: -Giỏi, tiện tay đánh cái nữa đi.

Hoàng Dung nghe giọng biết cha đã tới, càng thêm to gan, dạ một tiếng, chưởng phải quả nhiên thuận thế vỗ ra. Cừu Thiên Nhận cúi đầu tránh qua, nào ngờ chiêu ấy của nàng chỉ là hư chiêu, chưởng vừa ra đã rút về, chưởng phải lập tức đánh tới. Y dùng Lục hợp thông ty quyền pháp quét tay phải ra đỡ, nhưng không ngờ đối phương chỉ đánh hờ, chỉ thấy hai tay chưởng nhỏ nhỏ của nàng như hai chiếc lá ngọc lật lại trước mắt, vừa giật mình, má phải đã bị trúng một tát.

Cừu Thiên Nhận biết đánh nữa sẽ không thể thu chiêu, vù vù đánh ra hai quyền, ép Hoàng Dung lùi lại hai bước rồi lập tức nhảy ra bên cạnh, quát lớn: -Khoan đã!

Hoàng Dung cười nói: -Cái gì? Đủ rồi à?

Cừu Thiên Nhận nghiêm trang nói: -Cô nương, cô đang bị nội thương, mau về mật thất nghỉ ngơi bốn mươi chín ngày, không được gặp gió, nếu không thì cái mạng nhỏ khó giữ được đấy.

Hoàng Dung thấy y nói rất trịnh trọng, không khỏi ngơ ngác, kể lập tức cười sảng sặc, thân hình như cành hoa lắc loạn lên.

Lúc ấy Hoàng Dục Sư và Giang Nam lục quái đều đã đuổi tới thấy bọn Đà Lôi bị trói trên cây, đều cảm thấy kỳ quái.

Âu Dương Phong vốn nghe cừu Thiên Nhận võ công rất cao cường, năm xưa từng dùng một đôi thiết chưởng đánh các võ sư phái Hành sơn oai chấn phương nam tử thương la liệt, phái Hành sơn từ đó không gượng dậy chiếm được một chỗ đứng trong võ lâm nữa, sao hôm nay lại đánh không nổi một cô gái nhỏ như Hoàng Dung, chẳng lẽ trên mặt y quả thật có nội công, dùng sức phản kích đã thương đối phương. Không những chuyện này y chưa từng nghe, mà xem tình thế cũng không giống, đang ngần ngừ chột ngắc đầu thấy Hoàng Dục Sư quảy một cái bao bằng gấm Thục, trên dùng chỉ trắng thêu một con lạc đà, chính là vật dùng của cháu mình, bất giác trong lòng hoảng sợ. Y giết Đàm Xử Đoan và Mai Siêu Phong xong bỏ đi rồi trở lại, đang muốn tới đón cháu, nghĩ thầm: - Chẳng lẽ Hoàng Dục Sư đã giết thằng nhỏ này để trả thù cho đệ tử y sao?.

Rồi run giọng hỏi: -Cháu ta sao rồi?

Hoàng Dục Sư lạnh lùng nói: -Đệ tử Mai Siêu Phong của ta thế nào thì cháu ngươi cũng thế ấy.

Âu Dương Phong lạnh buốt nửa người. Âu Dương Khắc là y tư thông với chị dâu sinh ra, tiếng là cháu nhưng thật ra là con ruột của y. Y đối với đứa con tư sinh này yêu thương như tính mạng, biết Hoàng Dục Sư và Toàn Chân chư tử tuy đã kết thù với mình, nhưng những người này đều là hào kiệt thành danh trên giang hồ, mà Âu Dương Khắc hai chân đã không động đậy gì được, họ quyết không đến nỗi làm khó y, chỉ đợi khi họ tan đi, sẽ vào đón y tới nơi yên tĩnh dưỡng thương, nào ngờ đã gặp

phải độc thủ.

Hoàng Dục Sư thấy y đứng đó, hai mắt nhìn thẳng, lập tức muốn bắt đầu động thủ, biết lần này mà y phát chiêu thì quả là lật núi dốc biển, thế không thể chống, trong lòng ngấm ngầm đề phòng. Âu Dương Phong quát: -Là ai giết? Là người hay môn hạ phái Toàn Chân?

Y biết Hoàng Dục Sư thân phận rất cao, quyết không thể đích thân giết chết một người bị gãy hai chân, ắt là sai người bên cạnh ra tay. Giọng nói của y vốn đã rất khó nghe, lúc ấy lại càng the thé chói tai.

Hoàng Dục Sư lạnh lùng nói: -Thằng tiểu tử này đã học võ công của phái Toàn Chân, cũng học qua một ít công phu của đảo Đào Hoa, quen biết người đã lâu, người cứ đi tìm y.

Hoàng Dục Sư nói đó vốn là Dương Khang, nhưng Âu Dương Phong vừa xoay chuyển ý nghĩ lại lập tức nghĩ tới Quách Tĩnh. Y trong lòng vô cùng bi phẫn, trợn mắt nhìn Quách Tĩnh hồi lâu. Rồi quay đầu hỏi: -Hoàng Dục Sư! Người cầm cái bao thêu của cháu ta tới đây làm gì?

Hoàng Dục Sư nói: -Tổng đồ của đảo Đào Hoa trên người y, ta muốn lấy lại thôi. Khiến y đã bị chôn xuống lại thấy ánh mặt trời, chuyện đó cũng thật đáng tiếc.

Âu Dương Phong nói: -Nói thế làm gì, nói thế làm gì.

Tự biết nếu giao thủ với Hoàng Dục Sư thì sau một hai ngàn chiêu cũng chưa phân thắng phụ, vả lại chưa chắc mình đã chiếm được thượng phong, may là đã cầm được Cừu âm chân kinh, chuyện báo thù cũng không gấp gáp gì trong một ngày, nhưng nếu Cừu Thiên Nhận có thể đánh đổ Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh, Hoàng Dung rồi tới giúp mình, hai người liên thủ thì có thể lấy mạng Hoàng Dục Sư tại đường trường. Lúc được tin con ruột bị giết chết, y vẫn có thể lạnh lùng quan sát tình thế ta địch, trong chuyện tính toán rất cao cường, lại không chịu bỏ qua cơ hội tốt, quay nhìn Cừu Thiên Nhận nói: -Thiên Nhận huynh, người giết tám người kia, để ta đối phó với Hoàng lão tà.

Cừu Thiên Nhận xua xua bàn tay to như chiếc quạt mấy cái, cười nói: - Vây cũng được, ta giết tám người này rồi tới giúp người.

Âu Dương Phong nói: -Đúng thế.

Nói xong hai chữ ấy liền đưa mắt nhìn Hoàng Dục Sư chăm chăm. Hoàng Dục Sư hai chân đứng không ra chữ đỉnh không ra chữ bát, bước tới vị trí ắt mọc ở phương Đông, hai người lập tức muốn dùng võ công thượng thừa phân thắng phụ, quyết sống chết.

Hoàng Dung cười nói: -Người giết ta trước đi.

Cừu Thiên Nhận lắc đầu nói: -Tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, quả thật ta có chỗ không hạ thủ được, ái chà, tệ quá, tệ quá, chuyện này quả thật vừa khéo!

Nói xong hai tay ôm bụng cong gập lưng xuống. Hoàng Dung ngạc nhiên nói: - Cái gì?

Cừu Thiên Nhận nhăn nhó nói: -Người chờ một lúc, đột nhiên ta đau bụng quá muốn đi ngoài.

Hoàng Dung thở ra một hơi, nhất thời không biết nói gì. Cừu Thiên Nhận lại ách chà một tiếng, mặt mũi nhăn nhó, hai tay cởi dây lưng chạy về một bên, bước chân thành thịch, xem tình hình quả đột nhiên bị đau bụng, nhịn không được sồn ra cả quần. Hoàng Dung ngẩn ngơ, biết y có tới tám phần là giả vờ nhưng cũng sợ y đau bụng tháo dạ thật, chỉ trơ mắt nhìn theo y không dám cản trở.

Chu Thông lấy trong bọc ra một tờ giấy, sãi chân đuổi theo, vỗ vào đầu vai y một cái, cười nói: -Cho người giấy để chùi đây.

Cừu Thiên Nhận nói: -Cám ơn.

Rồi chạy vào bụi cỏ rậm cạnh gốc cây ngồi xuống.

Hoàng Dung nhặt một hòn đá ném vào lưng y, kêu lên: -Chạy xa ra.

Hòn đá vừa sắp trúng lưng y, Cừu Thiên Nhận đã vung tay chụp lấy, cười nói: - Cô nương sợ thối phải không Thì ta đi xa hơn cũng được. Tám người các người chờ nhé, không được thừa cơ chạy trốn đấy.

Hoàng Dung nói: -Nhị sư phụ, lão tặc này muốn chạy đấy.

Chu Thông gật đầu nói: -Lão tặc này tuy mặt dày nhưng bước chân lại chậm, e không trốn được đâu. Hai món này cho người chơi đây.

Hoàng Dung thấy trong tay y cầm một thanh kiếm sắc, còn có một bàn tay đúc bằng sắt, biết lúc y vỗ vai Cừu Thiên Nhận đã móc được trong bọc của lão già kia. Nàng lúc trong mật thất đã thấy Cừu Thiên Nhận dùng thanh kiếm này đâm vào bụng để đánh lừa Toàn Chân thất tử, biết rõ là giả nhưng không đoán ra then chốt bên trong, lúc ấy nhìn thấy thanh kiếm có ba tầng có thể lồng vào nhau bèn cười bò ra, có ý muốn làm rối loạn tâm ý Âu Dương Phong, bèn bước tới trước mặt y cười nói: - Âu Dương tiên sinh, ta không muốn sống nữa?

Rồi giơ cao tay phải lên đâm mạnh thanh kiếm sắc vào bụng. Hoàng Dục Sư và Âu Dương Phong đang vận kinh chuẩn bị phát, thấy nàng làm thế đều giật nảy mình. Hoàng Dung lập tức rút thanh kiếm ra, chỉ vào ba tầng của thanh kiếm, cười sặc sụa kể lại chuyện Cừu Thiên Nhận cho cha nghe.

Âu Dương Phong tự nhủ: -Chẳng lẽ lão già kia quả thật chỉ có hư danh, nhất sinh chỉ dối đời trộm danh thôi sao?

Hoàng Dục Sư thấy y từ từ đứng dậy đã đoán được tâm ý, đón lấy bàn tay đúc bằng sắt trong tay con gái, thấy đồng bàn tay có khắc một chữ Cừu, mu bàn tay khắc một hình hoa văn gọn sóng, nghĩ thầm: -Đây là lệnh bài của bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận ở Tương

Giang.

Hai mươi năm trước tám lệnh bài này trên giang hồ quả thật có thanh thế rất lớn, bất kể ai cầm nó trong tay thì đông tới Cửu Giang, tây tới Thành Đô đều không ai cản trở, hai phe hắc bạch nhìn thấy đều hết sức cung kính, mấy năm nay không nghe thấy danh hiệu Thiết chưởng bang, cũng không biết đã tan rã hay còn tồn tại chẳng lẽ chủ nhân của tám lệnh bài này lại là một lão già xấu xa vô sỉ như thế sao?

Trong lòng trầm ngâm, đưa trả lại cho con gái.

Âu Dương Phong thấy thiết chưởng, nghiêng mắt nhìn chăm chăm, trên mặt cũng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Dung cười nói: -Bàn tay bằng sắt này rất hay, ta muốn lấy luôn để lão khốn kia không còn mà lừa người ta.

Rồi nhắc thanh kiếm ba đoạn kêu lên: -Đón lấy!

Vung tay định ném qua, nhưng thấy Cửu Thiên Nhận đã cách khá xa, thủ kinh của mình không đủ nhất định không ném tới, bèn đưa cho cha cười nói: -Cha, cha ném trả cho y đi!

Hoàng Dục Sư nảy ý nghi ngờ, đang muốn thử xem rốt lại Cửu Thiên Nhận có công phu chân thực hay không, giơ tay trái lên, đặt ngang thanh kiếm trên lòng bàn tay, mũi kiếm hướng ra ngoài, ngón giữa tay phải búng vào chuôi kiếm một cái, keng một tiếng khê, thanh kiếm bắn đi như từ cung cứng phát ra. Hoàng Dung và Quách Tĩnh vỗ tay khen hay. Âu Dương Phong thầm hoảng sợ: -Công phu Đàn chỉ thần thông này lợi hại thật!

Trong tiếng la hoảng của mọi người, thanh kiếm bắn thẳng vào hậu tâm Cửu Thiên Nhận, thấy mũi kiếm chỉ còn cách xương sống khoảng hơn một thước mà y vẫn ngồi xồm dưới đất bất động, trong chớp mắt ấy thanh kiếm đã cắm vào lưng y. Thanh kiếm này tuy không hề sắc bén, nhưng Hoàng Dục Sư công phu thế nào, búng một cái như thế làm ba đoạn kiếm cắm lút vào tới cán, đừng nói là kiếm sắt, cho dù là cành gỗ nhánh trúc thì lão già này không chết cũng trọng thương.

Quách Tĩnh sải chân chạy tới nhìn kỹ, đột nhiên la lớn: -Ái chà.

Rồi nhắc dưới đất lên một chiếc áo ngắn màu vàng, khua khua liên tiếp trên không, kêu lớn: -Lão già trốn mất rồi.

Nguyên là Cửu Thiên Nhận cởi áo ngoài ra trùm lên một bụi cây thấp, y và mọi người cách nhau đã xa, lại có cây cỏ che khuất, kể Kim thiên thoát xác rõ ràng đắc sách, Hoàng Dục Sư, Âu Dương Phong mới rời ngưng thần đối địch, không nhìn ra ngoài, bọn Chu Thông cũng đều chú mục vào hai người, lại càng bị Cửu Thiên Nhận qua mắt. Đông tà Tây độc nhìn nhau một cái nhin không được cùng bật tiếng cười ha hả.

Âu Dương Phong biết Hoàng Dục Sư tâm tư linh mẫn, không phóng

khoảng như Hồng Thất công, ám toán y không dễ thành công, nhưng thấy y cười rất thoải mái, hoàn toàn không đề phòng, có được cơ hội thế này sao không hạ độc thủ, chợt nghe ba tiếng choang choang như sắt thép chạm nhau, tiếng cười của y đột nhiên im bặt, trong chớp mắt hướng về Hoàng Dược Sư vái dài tận đất. Hoàng Dược Sư vẫn ngẩng đầu lên trời cười dài, tay phải dựng lên, tay trái co lại, ôm quyền đáp lễ, hai người thân hình đều hơi loạn choạng một cái. Âu Dương Phong đánh một đòn không trúng, thân hình bất động, lùi mau lại ba bước, kêu lên.

-Hoàng lão tà, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Rồi phất tay áo dài một cái, tà áo phất gió, quay người định đi.

Hoàng Dược Sư hơi biến sắc, chưởng trái đẩy ra chặn trước mặt con gái.

Quách Tĩnh cũng nhìn thấy lúc Tây độc quay đi đã ngấm thi triển công phu âm độc dùng thủ pháp loại Phách không chưởng tập kích Hoàng Dung, y thấy cơ ra chiêu đều không mau lẹ bằng Hoàng Dược Sư, nhìn thấy nguy hiểm thì đã không kịp cứu, gầm lớn một tiếng, song quyền đập qua ngực Tây độc, muốn ép y phải rút chưởng tự cứu, kinh lực trên chiêu tập kích Hoàng Dung không sử dụng hết.

Kinh lực của Âu Dương Phong bị Hoàng Dược Sư chặn lại, lập tức thừa thế rút về đánh tới Quách Tĩnh. Một chiêu này ngoài kinh lực của chính y còn mượn lực Hoàng Dược Sư, càng không phải tầm thường. Quách Tĩnh đâu dám thẳng thắn đón tiếp, lúc nguy cấp lăn tròn xuống đất, nhảy dựng người lên, sợ tới mức mặt mày trắng bệch. Âu Dương Phong chửi: -Tiểu tử giỏi lắm, mấy ngày không gặp, công phu lại có tiến triển.

Nên biết một đòn đánh trả của y vừa rồi là mượn kinh lực đối phương đã thương người khác, biến hóa khôn lường, lại bị Quách Tĩnh lăn ra, làm y cũng hoàn toàn bất ngờ.

Giang Nam lục quái thấy đôi bên động thủ liền vây thành hình bán nguyệt chặn sau lưng Âu Dương Phong. Âu Dương Phong không hề đếm xỉa, sải chân sấn thẳng tới. Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu Oanh không dám cản trở, lùi về phía sau, mắt trừng trừng nhìn y ra khỏi rừng. Nếu lúc này Hoàng Dược Sư muốn trả thù cho Mai Siêu Phong thì hợp cả sức Quách Tĩnh, Hoàng Dung và lục quái có thể bao vây giết chết Tây độc, nhưng tính y cao ngạo, không muốn bị người ta nói một tiếng là lấy nhiều hiếp ít, đành phải để sau này một mình tìm y, lúc ấy nhìn theo bóng Âu Dương Phong, chỉ khẽ cười nhạt.

Quách Tĩnh và Toàn Kim Phát cời trói cho bọn Đà Lôi, Hoa Tranh, Triết Biệt, Bắc Nhĩ Truật. Bọn Hoa Tranh thấy Quách Tĩnh chưa chết đã rất mừng rỡ, lớn tiếng chửi mắng: -Dương Khang bịa đặt lừa người.

Đà Lôi nói: -Họ Dương kia nói có việc phải tới Nhạc Châu gấp, ta chỉ cho rằng y là người tốt, lại mất không cho y ba bốn con ngựa hay.

Nguyên là bọn Đà Lô, Hoa Tranh nghe nói Quách Tĩnh chết thảm, trong lòng đau xót, nghe Dương Khang luôn miệng nói muốn trả thù cho nghĩa huynh, trò chuyện với y cảm thấy rất hợp. Đêm ấy cùng nghỉ lại ở một khách điểm trong tiểu trấn tại phía bắc Lâm An, Dương Khang muốn đi đêm chết Đà Lô, nào ngờ hai người ăn mỳ kia thấy y cảm pháp trượng của bang chủ nên bảo vệ y rất cẩn thận, thay phiên canh gác ngoài cửa sổ. Dương Khang mấy lần muốn động thủ, nhưng không thấy người mập thì thấy người gầy cầm binh khí lui tới trong viện canh gác.

Y chờ suốt đêm, thủy chung không tìm được dịp đành phải bỏ qua, hôm sau lừa Đà Lô lấy ba bốn con ngựa tốt, cùng hai người ăn mỳ đi về phía tây.

Bọn Đà Lô không biết đêm quá suýt nữa đã chết phi mạng, đang đi lên bắc, lại thấy đôi bạch điều quay đầu bay về phía nam, chờ suốt nửa ngày cũng không thấy trở lại Đà Lô biết bạch điều linh tính rất cao, bay về phía nam ắt có duyên do, cũng may là việc về bắc không gấp bèn ở lại khách điểm chờ hai ngày. Đến ngày thứ ba đôi điều đột nhiên bay về, không ngừng nhìn Hoa Tranh kêu vang, bọn Đà Lô theo bạch điều chỉ đường quay lại phía nam, vừa khéo gặp Cừu Thiên Nhận và Âu Dương Phong trong rừng.

Cừu Thiên Nhận vâng lệnh nước Đại Kim, muốn khiêu khích hào kiệt Giang Nam tàn sát lẫn nhau để tiện cho quân Kim nam hạ, đang trong rừng ăn nói quàng xiên với Âu Dương Phong, thấy Đà Lô là sứ giả Mông Cổ, lập tức cùng Âu Dương Phong nhất tề động thủ. Bọn Triết Biệt tuy có sức khỏe nhưng làm sao là đối thủ của Tây độc được? Đôi điều bay về phía nam vốn vì phát hiện được tung tích của con tiểu hồng mã, nào ngờ lại đưa chủ nhân vào đất chết, nếu không kịp thời dẫn Quách Tĩnh, Hoàng Dung tới, thì cả bọn Đà Lô, Hoa Tranh đã phải chết không rõ ràng trong rừng.

Tình trạng lần này có khi Hoa Tranh vẫn biết, có khi nàng cũng không nói ra được, nàng nắm tay Quách Tĩnh cứ líu lo khúc khích trò chuyện không thôi. Hoàng Dung thấy dáng vẻ của nàng thân thiết với Quách Tĩnh như thế trong lòng đã có ba phần không thích, nhưng nàng nói toàn tiếng Mông Cổ, mình thì một câu cũng không hiểu lại càng vô cùng bức dọc.

Hoàng Dục Sư thấy vẻ mặt con gái khác lạ, hỏi: -Dung nhi, cô gái Phiên này là ai?

Hoàng Dung buồn bã nói: -Là vợ chưa cưới của Tĩnh ca ca.

Vừa nghe câu ấy Hoàng Dục Sư tựa hồ không tin vào tai mình, hỏi vặn lại một câu: -Cái gì?

Hoàng Dung cúi đầu nói: -Cha, cha tới mà hỏi y.

Chu Thông đứng bên cạnh đã biết sự tình không hay, vội bước lên đem

chuyện Quách Tĩnh ở Mông cổ đã sớm định hôn với Hoa Tranh, mọi uyên nguyên khúc chiết kể ra. Hoàng Dược Sư tức giận không sao kìm được, liếc xéo Quách Tĩnh một cái, lạnh lùng nói: -Té ra trước khi y cầu thân ở đảo Đào Hoa thì đã hứa hôn ở Mông Cổ rồi phải không?

Chu Thông nói: -Chúng ta cũng nên nghĩ cách ... nghĩ cách..., lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hoàng Dược Sư cao giọng nói: -Dung nhi, ta muốn làm một việc, nhưng con không được cản trở.

Hoàng Dung run giọng nói: -Cha, việc gì chứ?

Hoàng Dược Sư nói: -Tiểu tử thối tha, nữ nhân khốn kiếp, giết chết hai đứa chúng nó! Hai cha con ta làm sao để kẻ khác làm nhục được?

Hoàng Dung bước lên một bước kéo tay phải cha, nói: -Cha, Tĩnh ca ca nói y thật lòng yêu thương con, trước nay chưa hề để ý tới cô gái Phiên ấy.

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, nói: -Vậy cũng thôi đi.

Rồi quát: -Này, tiểu tử, vậy thì ngươi giết chết cô gái Phiên kia đi, để chứng tỏ lòng mình.

Quách Tĩnh trong đời chưa từng gặp qua chuyện khó xử thế này, y tâm tư vốn ngu xuẩn chậm chạp, lúc ấy nghe Hoàng Dược Sư nói, hoảng hốt luống cuống đứng ngẩn ra ở đó, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói: -Ngươi đã hứa hôn trước, lại còn tới cầu hôn chỗ ta, chuyện đó nói thế nào đây?

Giang Nam lục quái thấy mặt y tái xanh, biết y lật tay một cái thì Quách Tĩnh sẽ lập tức có cái họa sát thân, người nào cũng ngấm ngầm đề phòng, chỉ là công phu chênh nhau quá xa, nếu thật sự động thủ thì cũng không được việc gì.

Quách Tĩnh không những không biết bịa đặt, nghe câu hỏi ấy, lại thật thà đáp: -Ta chỉ mong suốt đời ở chung với Dung nhi, nếu không có Dung nhi, nhất định ta không sống được.

Hoàng Dược Sư sắc mặt hơi dịu lại, nói: -Được, ngươi không giết cô gái kia cũng được, chỉ cần từ nay trở đi không được gặp cô ta nữa.

Quách Tĩnh trầm ngâm chưa đáp, Hoàng Dung nói: -Ngươi nhất định sẽ gặp cô ta phải không?

Quách Tĩnh nói: -Trước nay ta coi nàng như em ruột, nếu không gặp mặt, có lúc ta cũng sẽ nhớ nàng.

Hoàng Dung cười duyên đáng nói: -Ngươi muốn gặp ai thì cứ gặp ta cũng không để ý. Ta tin quả thật ngươi không yêu thương cô ta.

Hoàng Dược Sư nói: -Được rồi! Ta ở đây, anh cô gái Phiên này cũng ở đây, sáu vị sư phụ của ngươi cũng ở đây. Ngươi cứ nói rõ một câu: Ngươi

người muốn cưới là con gái ta, chứ không phải là cô gái Phiên kia?

Y nói đi nói lại như thế quả thật là điều trái ngược hẳn bản tính, chỉ là nể mặt con gái nên hết sức kìm chế.

Quách Tĩnh cúi đầu trầm tư, lúc cúi xuống lại thấy thanh kim đao mà Thành Cát Tư Hãn ban và ngọn chủy thủ mà Khuru Xử Cơ tặng giắt ở hông, nghĩ thầm: - Nếu theo đúng lệnh của cha thì mình và Dương Khang phải là anh em tốt sống chết có nhau, nhưng y là người như thế thì mối tình kết nghĩa kia làm sao giữ được? Lại theo di mệnh của Dương Thiết Tâm thúc thúc thì mình phải cưới muội tử họ Mục làm vợ, chuyện đó tự nhiên không được. Đủ thấy bậc tôn trưởng đích thân định hôn cho mình cũng chưa chắc đã nhất định phải làm theo. Chuyện hôn nhân giữa mình và Hoa Tranh là Thành Cát Tư Hãn định, há lại tránh được người ngoài khen chê vài câu, mình làm sao chia tay với Dung nhi được?

Nghĩ tới đó trong lòng đã quyết, liền ngẩng đầu lên.

Lúc ấy Đà Lôi đã hỏi rõ Chu Thông về lời đối đáp qua lại giữa Hoàng Dục Sư và Quách Tĩnh, thấy Quách Tĩnh ngần ngừ suy nghĩ, có vẻ khó xử, biết y không có tình ý gì với em gái mình, trong lòng căm giận, rút một mũi tên lông điêu nanh sói trong túi tên ra, hai tay nắm chặt, cao giọng nói: -Quách Tĩnh an đáp, nam tử hán tung hoành thiên hạ, làm việc chỉ một câu là quyết! Người đã vô tình với em gái ta, con gái anh hùng của Thành Cát Tư Hãn há lại có thể cầu khẩn người à? Tình nghĩa anh em giữa chúng ta, từ nay xin dứt bỏ? Lúc nhỏ người từng liều mạng giúp ta, lại cứu mạng cha ta và ta, ân oán giữa chúng ta phân minh, mẹ người ở phương bắc, ta sẽ phụng dưỡng thật tốt. Nếu người muốn đón bà về, ta cũng phái người hộ tống, quyết không có nửa chút thiếu sót. Đại trượng phu nói ra như núi, người cứ yên tâm là được.

Nói xong chát một tiếng bẻ mũi tên làm hai đoạn, vứt xuống trước ngựa.

Mấy câu ấy chém đĩnh chặt sắt, Quách Tĩnh chợt thấy khiếp sợ, lập tức nghĩ tới những việc hào hùng mà mình với y đã làm trên đại mạc lúc nhỏ, nghĩ thầm: -Y nói rất đúng: Đại trượng phu nói ra như núi. Chuyện hôn sự với em Hoa Tranh là chính mình lên tiếng ưng thuận, nói mà không giữ lời thì sao có thể làm người? Cho dù hôm nay Hoàng đảo chủ giết mình, suốt đời Dung nhi căm hận mình cũng không thể nghĩ tới nữa.

Lúc ấy ngang nhiên nói: -Hoàng đảo chủ, sáu vị ân sư, Đà Lôi an đáp và hai vị sư phụ Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật, Quách Tĩnh hoàn toàn không phải là kẻ bất nghĩa vô tình, ta phải kết hôn với em Hoa Tranh.

Câu ấy y dùng tiếng Hán và tiếng Mông Cổ lần lượt nói hai lần, không ai không cảm thấy bất ngờ. Đà Lôi và bọn Hoa Tranh vừa sợ vừa mừng, Giang Nam lục quái thậm khen đệ tử là hảo nam tử có khí cốt, Hoàng

Dược Sư thì liếc xéo cười gằn.

Hoàng Dung trong lòng tan nát, qua hồi lâu bước tới vài bước nhìn kỹ Hoa Tranh, thấy nàng vóc dáng khỏe mạnh, mắt to mày xếch, vẻ mặt sáng rõ, bất giác thở ra một hơi, nói: -Tĩnh ca ca, ta hiểu rồi, cô ta là người cùng đường với ngươi. Hai người các ngươi là một đôi bạch đầu ở đại mạc, ta chỉ là một con chim én dưới cành liễu ở Giang Nam thôi.

Quách Tĩnh bước lên vài bước, nắm chặt hai tay nàng nói: -Dung nhi, ta không biết cô nói đúng hay không, nhưng trong lòng ta chỉ có cô, cô đã hiểu rõ rồi. Bất kể người ngoài nói là đúng hay không, cho dù đốt ta thành tro, trong lòng ta cũng chỉ có cô thôi.

Hoàng Dung ứa nước mắt nói: -Vậy tại sao ngươi lại nói muốn cưới cô ta?

Quách Tĩnh nói: -Ta là một kẻ ngu ngốc, chuyện gì cũng không hiểu rõ. Ta chỉ biết đã ưng thuận rồi thì quyết không được hối hận. Nhưng ta cũng không bịa đặt, bất kể thế nào trong lòng ta cũng chỉ có cô.

Hoàng Dung trong lòng mờ mịt, vừa vui mừng vừa khó xử, lát sau lặng lẽ cười một tiếng, nói: -Tĩnh ca ca, nếu sớm biết thế này thì chúng ta cứ ở lại đảo Minh Hà không về, há không hay hơn sao?

Hoàng Dược Sư đột nhiên nhướn hàng lông mày xếch lên, quát: - Chuyện đó dễ lắm.

Tay áo phát một cái vung chưởng đánh vào Hoa Tranh.

Hoàng Dung vốn biết tâm ý cha, thấy y mắt lộ lãnh quang, biết y đã nổi sát cơ, trước khi y vung chưởng ra đã bước ra chặn trước mặt. Hoàng Dược Sư sợ con gái bị thương, chưởng thế hơi chậm lại, Hoàng Dung đã nắm tay Hoa Tranh kéo nàng xuống ngựa. Chỉ nghe bình một tiếng, phát chưởng của Hoàng Dược Sư đã đập lên yên ngựa. Trong chớp mắt đầu tiên thì con ngựa ấy trông cũng không có gì khác lạ, nhưng dần dần rũ đầu xuống, bốn vó chum lại co rút thành một khối, nằm phục xuống đất chết luôn. Đây là loại ngựa khỏe nổi tiếng ở Mông Cổ, tuy không thần tốc bằng con Hãn huyết bảo mã nhưng cũng là loại lương câu gân cốt tráng kiện, vóc dáng cao lớn, mà Hoàng Dược Sư nhấc tay một cái đập chết dưới chưởng, võ công cao cường quả thật hiếm thấy. Đà Lôi và bọn Hoa Tranh đều tim đập thình thình, nghĩ thầm nếu một chưởng ấy đánh trúng thì Hoa Tranh còn gì tính mạng.

Hoàng Dược Sư không rõ tại sao con gái lại xuất thủ cứu Hoa Tranh, đứng ngăn người ra, kể hiểu ý, biết nếu mình giết chết cô gái Phiên này thì Quách Tĩnh ắt sẽ trở mặt thành kẻ thù của con gái. Hừ, trở mặt thì trở mặt, chẳng lẽ còn sợ thằng tiểu tử này à? Chỉ nhìn con gái một cái, chợt thấy nàng thần sắc thâm trầm, lại như trong lòng có trăm mối tơ vò không sao gỡ được, trong lòng đột nhiên lạnh buốt, thấy như vẻ mặt của vợ y lúc sắp chết. Hoàng Dung rất giống người mẹ đã chết, tình

trạng lúc bấy giờ từng khiến Hoàng Dực Sư như ngây như điên, tuy việc đã mười lăm năm nhưng hàng ngày vẫn như hiện ra trước mắt, bây giờ đột nhiên nhìn thấy trên vẻ mặt con gái, biết nàng đã yêu thương Quách Tĩnh vô cùng, nghĩ thầm đây chính là tính nết si tình của cha mẹ nàng, không sao hóa giải được lúc ấy thở dài một tiếng, ngâm: -Thả phù trời đất là lò chừ, thợ ấy hóa công! Âm dương là tro chừ, vạn vật đại đồng!

Hoàng Dung đứng ngăn người ra, nước mắt từ từ lăn xuống.

Hàn Bảo Câu kéo vạt áo Chu Thông một cái, hạ giọng nói: -Y ngâm gì thế?

Chu Thông cũng hạ giọng đáp: -Đây là văn chương của một người họ Giả thời Hán làm ra, nói người ta và vạn vật trên đời này cũng như đặt vào một cái lò lớn bị nung đúc khổ sở thế nào.

Hàn Bảo Câu nói: -Y luyện được bản lĩnh to lớn như thế, còn khổ sở gì nữa?

Chu Thông lắc đầu không đáp.

Hoàng Dực Sư dịu dàng nói: -Dung nhi, chúng ta về thôi, từ nay trở đi vĩnh viễn không gặp thằng tiểu tử này nữa.

Hoàng Dung nói: -Không, cha, con còn phải tới Nhạc Châu, sư phụ bảo con làm bang chủ Cái bang mà.

Hoàng Dực Sư cười khẽ một tiếng, nói: -Làm kẻ đứng đầu bọn ăn mày thì phiền phức lắm, cũng chẳng có gì hay mà chơi đâu.

Hoàng Dung nói: -Con đã ưng thuận với sư phụ rồi.

Hoàng Dực Sư thở dài nói: -Vậy thì cứ làm thử mấy ngày đi, nếu thấy dơ dáy thì cứ lập tức giao lại chức vụ cho người khác Từ nay về sau con còn gặp thằng tiểu tử này nữa không?

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh một cái, thấy y nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đầy vẻ yêu thương, thâm tình vô hạn, ngoảnh lại nói với cha: - Cha, y muốn cưới người khác thì con cũng lấy người khác. Trong lòng y chỉ có con thì trong lòng con cũng chỉ có y.

Hoàng Dực Sư nói: -Hô, con gái của đảo Đào Hoa không thể thua thiệt, như thế cũng không sai. Nếu người người lấy không cho người gặp y thì sao?

Hoàng Dung nói: -Hừ, ai dám cản con? Con là con gái cha mà.

Hoàng Dực Sư nói: -Nha đầu ngốc, cha sống không bao lâu sẽ chết thôi.

Hoàng Dung buồn rầu nói: -Cha, y đối xử với con như thế, chẳng lẽ con còn sống được lâu sao?

Hoàng Dực Sư nói: -Vậy ngươi còn đi cùng thằng tiểu tử vô tình vô

nghĩa này không?

Hoàng Dung nói: -Con đi cùng y thêm một ngày thì vui sướng thêm một ngày.

Lúc nói câu ấy dáng vẻ thê thảm như muốn chết.

Hai cha con một hỏi một đáp, Giang Nam lục quái tuy tính tình quái dị nhưng nghe thấy bất giác cũng ngẩn người. Nên biết thời Tống rất để ý tới chuyện lễ giáo Hoàng Dục Sư không phải người khinh Thang Vũ mà bạc Chu Khổng nhưng hành sự luôn muốn làm ngược lại thế tục mới bị người ta đặt cho ngoại hiệu Đông tà. Hoàng Dung từ nhỏ được cha rèn luyện, nghĩ vợ chồng là vợ chồng, tình yêu là tình yêu, trong đầu óc bé nhỏ nào có nghĩ gì tới chuyện trịnh tiết liệt? Lần trò chuyện kinh thế hãi tục này, người ngoài nghe thấy không khỏi lắc đầu lè lưỡi, nhưng hai cha con y lại nói ra rất tự nhiên, như lúc nhàn rỗi trò chuyện trong nhà.

Bọn Kha Trấn ác cho dù khoát đạt cũng không khỏi ngấm ngấm lắc đầu.

Quách Tĩnh trong lòng rất khó xử, muốn nói vài câu an ủi Hoàng Dung, nhưng y vốn chất phác, lúc ấy càng không biết nói thế nào là tốt. Hoàng Dục Sư nhìn nhìn con gái, lại nhìn nhìn Quách Tĩnh, ngẩng đầu lên trời hú dài một tiếng, âm thanh rung động ngọn cây, hang núi dội tiếng lại, làm một bầy chim khách giật mình bay vọt lên. Hoàng Dung kêu lên: - Chim khách chim khách, đêm nay Ngưu lang gặp Chức nữ, còn không mau mau bắc cầu đi!

Hoàng Dục Sư nhặt một viên đá nhỏ dưới đất thẳng tay ném ra, hơn mười con chim khách nhao nhao rơi xuống chết lản dưới đất, y quay người lại lẫm đặng bước đi, mọi người chỉ chớp mắt một cái, bóng áo xanh của y đã khuất hẳn sau rừng cây.

Đà Lôi không hiểu họ nói gì, chỉ biết Quách Tĩnh không chịu xóa bỏ lời hẹn ước cũ, trong lòng vô cùng vui sướng, nói: -An Đáp, mong người sớm thành việc lớn, về bắc gặp nhau.

Hoa Tranh nói: -Đôi bạch điều này người cứ mang theo, người nên mau mau về sớm!

Quách Tĩnh gật gật đầu, nói: -Người nói với mẹ ta rằng nhất định ta sẽ giết chết kẻ thù, trả thù cho cha.

Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật hai người cũng từ biệt Quách Tĩnh, bốn người lên ngựa nối nhau ra khỏi rừng.

Hàn Tiểu Oanh hỏi: -Quách Tĩnh! Người tính thế nào?

Quách Tĩnh nói: -Con ... con định đi tìm Hồng sư phụ.

Kha Trấn ác gật đầu nói: -Đúng thế. Hoàng lão tà tìm tới nhà bọn ta, người nhà nhất định sẽ rất nhớ nhung. Bọn ta cũng phải về thôi. Người gặp Hồng bang chủ thì mời lão nhân gia người tới Gia Hưng dưỡng

thương.

Quách Tĩnh vâng dạ, từ biệt sáu vị sư phụ, cùng Hoàng Dung về Lâm An.

Đêm ấy hai người trở vào đại nội, tìm kiếm khắp nơi quanh nhà bếp, nhưng nào thấy bóng Hồng Thất công. Hai người bắt mấy tên thái giám tra hỏi, đều nói mấy hôm nay trong cung hoàn toàn không có gian tể thích khách. Hai người cũng hơi yên tâm, đoán Hồng Thất công tuy bị mất hết võ công nhưng với cơ trí kinh nghiệm của bậc đại cao thủ như y thì nhất định có kế thoát thân, lúc ấy đã sắp tới ngày đại hội của Cái bang, không thể chần chừ được nữa, sáng sớm hôm sau liền lên ngựa đi về phía tây.

Lúc ấy một nửa Trung Quốc đã bị người Kim chiếm cứ, phía đông lấy Hoài Thủy, phía tây lấy Tần Quan làm ranh giới, nhà Nam Tống chỉ còn có Lưỡng Chiết, Lưỡng Hoài, Giang Nam đông tây lộ, Kinh Hồ nam bắc lộ, Tây Thục bốn lộ, Phúc Kiến, Quảng Đông, Quảng Tây cộng mười lăm lộ mà thôi, đang lúc thế nước suy vi, thế vong quốc có thể nhón chân mà nhìn. Một hôm hai người tới địa giới lộ tây Giang Nam, qua một rừng núi dài, chợt một trận gió mát thổi qua, phía đông có một đám mây đen lớn bay mau tới. Lúc ấy đang mùa hè, mưa rào nói tới là tới, đám mây đen chưa tới đỉnh đầu thì một tiếng sấm vang rền, mưa đã như hạt đậu vàng rào rào rơi xuống.

Quách Tĩnh xòe ô ra che trên đầu Hoàng Dung, nào ngờ một trận gió mạnh xô tới, xé lớp vải ô cuốn ra xa, Quách Tĩnh trong tay chỉ còn có cái cán ô.

Hoàng Dung hô hô cười rộ, nói: -Tại sao ngươi cũng đánh được Đả cầu bổng thế?

Quách Tĩnh cũng bật tiếng cười lớn. Nhìn thấy trước mặt có một rừng núi dài, phóng mắt ra xa không thấy có chỗ nào tránh mưa được, Quách Tĩnh cởi áo ngoài ra định che cho Hoàng Dung. Hoàng Dung cười nói: -Che một lúc cũng bị ướt thôi!

Quách Tĩnh nói: -Vậy thì chúng ta chạy mau lên.

Hoàng Dung lắc lắc đầu nói: -Tĩnh ca ca, có một quyển sách chép một câu chuyện. Một hôm trời đổ mưa lớn, người đi đường nhao nhao bỏ chạy, chỉ có một người thong thả bước đi. Người chung quanh ngạc nhiên, hỏi y sao không chạy. Y đáp: Trước mặt cũng có mưa lớn, chạy đi đâu mà không ướt như nhau?

Quách Tĩnh cười nói: -Đúng thế.

Hoàng Dung trong lòng đột nhiên lại nhớ tới việc Hoa Tranh: -Trước mắt nhất định phải chịu lo lắng đau lòng, bất kể tìm cách nào thì rốt lại cũng không tránh được, không chạy khỏi, cũng như việc chúng ta mắc mưa ở rừng núi này.

Lúc ấy hai người thông thả bước đi dưới cơn mưa rào, đến khi qua khỏi rặng núi mới thấy một nhà nông dân bèn vào tránh mưa.

Hai người quần áo đều ướt đẫm, hỏi mượn áo quần của nhà nông dân ấy để thay. Hoàng Dung mặc một chiếc áo rách của bà già nhà quê, đang thấy thú vị chợt nghe Quách Tĩnh bên kia vách luôn miệng kêu khổ, vội bước qua hỏi: -Cái gì thế?

Chỉ thấy y mặt mày thiếu nảo, tay cầm bức tranh Hoàng Dục Sư cho. Nguyên là trong lúc mưa lớn mới rồi, bức tranh đã bị nước mưa làm hỏng. Hoàng Dung luôn miệng kêu lên: -Đáng tiếc!

Đón lấy bức tranh nhìn kỹ, thấy giấy đã bị mùn ra, vết mực loang lổ, đã không còn cách nào sửa chữa, đang định ném xuống chợt thấy cạnh chỗ bài thơ của Hàn Thế Trung viết rõ ràng có thêm mấy hàng chữ. Bèn giơ lên nhìn kỹ, té ra mấy hàng chữ ấy viết dưới lớp giấy bồi, nếu bức tranh không bị ướt quyết không bao giờ lộ ra, chỉ là mưa thấm nát giấy, nét chữ cũng nhòe đi khó nhìn rõ, chỉ thấy chữ viết có hàng có lối, nhận ra tất cả có bốn hàng. Hoàng Dung nhìn kỹ, chậm rãi đọc”.., thư Vũ mục, ... Thiết Chưởng, ..., giữa, trên đốt..., hai.

Còn lại đều đã mất hết chữ, bất kể thế nào cũng không đọc được. Quách

Tĩnh kêu lên: -Đây là nói về di thư của Vũ Mục!

Hoàng Dung nói: -Chắc chắn là thế. Thằng giặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đoán di thư của Vũ Mục được cất giấu cạnh Thúc Hân đường trong cung, nhưng tuy lấy được cái hộp đá mà bộ di thư thì không thấy đâu, xem ra bốn hàng chữ này là có quan hệ rất lớn với bộ di thư ... Thiết Chưởng..., giữa..., đốt ... Nàng trầm ngâm hồi lâu, nói: -Hôm trước ở Quy Vân trang từng nghe Lục sư ca và sáu vị sư phụ của người bàn về lão khốn lừa đảo Cừu Thiên Nhận, nói y là bang chủ bang Thiết chưởng gì đó, lại nói bang Thiết chưởng oai chấn Xuyên Tương, thịnh thế rất lớn, vô cùng lợi hại. Chẳng lẽ bộ di thư của Vũ Mục này lại có quan hệ với Cừu Thiên Nhận?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Chỉ cần Cừu Thiên Nhận giở trò thì nói thế nào ta cũng không tin.

Hoàng Dung cười khế nói: -Ta cũng không tin.

Ngày mười bốn tháng bảy, hai người vào tới địa giới lộ nam Kinh Hồ, chưa đến giờ Ngọ hôm sau đã tới Nhạc Châu, hỏi rõ đường đi, bèn giục ngựa thả điều thẳng tới lầu Nhạc Dương.

Lên tới trên lầu, hai người gọi rượu thịt, nhìn ra phong cảnh hồ Động Đình chỉ thấy mênh mông cuộn cuộn mùt mùt, một vùng xanh biếc trải rộng muôn khoảnh, bốn phía núi non vây quanh lô nhô, đúng là gấm lụa tranh vanh, chót vót hùng tráng, so với cảnh khói sóng ở Thái Hồ lại khác hẳn. Nhìn ngắm một lúc rượu thịt đưa tới, thức ăn ở Hồ Nam rất cay, hai người đều thấy không hợp khẩu vị, chỉ là bát lớn dưa dài, cũng rất có hào khí.

Hai người ăn một ít thức ăn, lại nhìn những thơ từ đề vịnh trên bốn bức vách.

Quách Tĩnh im lặng đọc bài Nhạc Dương lâu ký của Phạm Trọng Yên, đọc tới hai câu “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”, không kìm được cao giọng khen ngợi.

Hoàng Dung nói: -Người biết hai câu này nói gì không?

Quách Tĩnh im lặng đọc lại, trong lòng suy nghĩ, không trả lời ngay. Hoàng Dung lại nói: -Phạm Văn Chính công làm bài văn này năm xưa oai chấn Tây Hạ, văn tài võ lược có thể nói là vô song trên đời lúc bấy giờ.

Quách Tĩnh bảo nàng kể lại sự tích Phạm Trọng Yên một lượt, nghe nàng nói ông ta lúc nhỏ nhà nghèo, cha mất sớm, mẹ cải giá, trải nhiều đau khổ sau khi giàu sang lại vô cùng tiết kiệm, chuyện gì cũng nghĩ tới bách tính, bất giác tự nhiên kính ngưỡng, rót đầy rượu vào bát ăn cơm, ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch, nói: -Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ, bậc đại anh hùng, đại hào kiệt phải có lòng dạ như thế!

Hoàng Dung cười nói: -Người như thế cố nhiên là tốt nhưng thiên hạ điều lo thì nhiều mà điều vui lại ít chẳng phải y suốt đời không được vui vẻ sao? Ta thì không làm được.

Quách Tĩnh cười khẽ một tiếng. Hoàng Dung lại nói: -Tĩnh ca ca, ta bất kể thiên hạ lo hay vui, nếu người không ở bên cạnh ta thì ta vĩnh viễn không biết vui sướng là gì.

Nói tới đó, giọng nói chìm xuống, vẻ mặt buồn rầu.

Quách Tĩnh biết nàng nghĩ tới chuyện chung thân của hai người nhưng không thể khuyên giải an ủi, cúi đầu không nói gì.

Hoàng Dung chợt ngẩng lên cười nói: -Thôi đi, cho dù như thế thì Phạm Trọng Yên cũng có làm một bài Tích ngân đăng, người nghe người ta hát chưa?

Quách Tĩnh nói: -Tự nhiên là ta chưa nghe. Cô đọc cho ta nghe đi.

Hoàng Dung nói: -Nửa sau của bài từ này nói: Người đời chẳng ai trăm tuổi. Nhỏ lo già, già thành kém cỏi, chỉ có giữa đời, ở tuổi thiếu niên. Nỡ bởi phù danh, này quan nhất phẩm nợ thiên kim. Hối tóc trắng, làm sao tránh khỏi?

Kể đem ý nghĩa lời lẽ của bài từ giải thích qua một lượt. Quách Tĩnh nói: -Ông ta khuyên người ta đừng đem thời giờ mà làm chuyện cầu danh, thăng quan, phát tài, nói thế cũng rất đúng.

Hoàng Dung hạ giọng ngâm nga: -Rượu tới lòng sâu, thành lệ tương tư chảy.

Quách Tĩnh nhìn nàng một cái, hỏi: -Đây cũng là bài từ của Phạm Văn

Chính công à?

Hoàng Dung nói: -Đúng đấy, đại anh hùng, đại hào kiệt cũng không phải là kẻ vô tình.

Hai người đối ẩm vài chén. Hoàng Dung nhìn từu khách trên lầu, thấy ở chiếc bàn vuông phía đông có ba ông già ăn mặc theo lối ăn mày, quần áo trên người tuy vá chằng vá đụp nhưng đều rất sạch sẽ, xem dáng vẻ thì là nhân vật quan trọng trong Cái bang tới tham gia đại hội của Cái bang tối nay, ngoài ra đều là loại thương nhân thân sĩ tầm thường.

Chợt nghe trên một gốc liễu lớn ngoài lầu tiếng ve kêu ran, Hoàng Dung nói: - Con ve suốt ngày không ngừng kêu lên: Biết rồi, biết rồi, nhưng không biết nó biết cái gì, té ra trong đám sâu bọ cũng có loại khôn khiếp khoác lác không biết xấu hổ, khiến ta nhớ tới một người, lại lo cho y.

Quách Tĩnh vội hỏi: -Ai thế?

Hoàng Dung cười nói: -Là vị Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận bịa đặt khích bác.

Quách Tĩnh hô hô cười rộ nói: -Lão già lừa đảo ấy ...

Câu nói chưa dứt, chợt nghe góc phía tây có người nói the thé: -Ngay cả Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão mà cũng không coi ra gì, khẩu khí lớn thật.

Quách Hoàng hai người quay nhìn chỗ phát ra giọng nói, chỉ thấy ở góc lầu có một lão ăn mày già mặt như bị hun khói đang ngồi xổm, quần áo rách rưới, nhìn hai người cười hì hì. Quách Tĩnh thấy là nhân vật Cái bang, lập tức yên tâm, lại thấy y vẻ mặt hòa hoãn, lập tức chấp tay nói: -Lão tiên bối, xin mời qua cùng uống vài chén được không?

Lão ăn mày già nói: -Hay lắm!

Rồi lập tức bước tới. Quách Hoàng sai từu bảo mang thêm bát đĩa, rót một chén rượu cười nói: -Mời ngồi, uống rượu đi.

Lão ăn mày nói: -Ăn mày không đáng ngồi ghế.

Rồi ngồi xuống sàn lầu, lấy trong cái bao gai trên vai ra một cái bát mẻ, hai chiếc đĩa tre, chìa bát ra nói: -Những thức các người ăn còn thừa, cứ đổ vào đây cho ta là được.

Quách Tĩnh nói: -Thế thì không khỏi có chỗ bất kính quá đáng, tiên bối thích ăn gì, chúng tôi sẽ gọi nhà bếp nấu.

Lão ăn mày nói: -Ăn mày có dáng vẻ của ăn mày, nếu hữu danh vô thực, vỗ ngực làm phách thì rõ ràng không phải là ăn mày. Các người chịu bố thí thì cứ bố thí, còn không chịu thì ta tới chỗ khác xin cơm.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh một cái, cười nói: -Không sai, người nói đúng lắm.

Lúc ấy đem tất cả cơm canh còn thừa đổ vào cái bát mẻ của y, lão ăn mày già lấy trong bao ra một nắm cơm nguội, chấm chấm thức ăn thừa, ăn uống có vẻ rất ngon lành.

Hoàng Dung thầm đếm số bao trên vai y, thấy có ba cái chõng thành một chõng, tất cả có ba chõng, tổng cộng có chín cái, lại nhìn qua ba người ăn mày ngồi bên bàn phía đông, trên lưng mỗi người cũng đều có chín cái bao gai, chỉ là trên bàn của họ bày đầy rượu thịt, rất là thịnh soạn. Ba người ấy đối với lão ăn mày già này như không nhìn thấy, thủy chung không hề nhìn y một cái, nhưng trong thần sắc thấp thoáng có vẻ không ưa.

Lão ăn mày ăn uống rất mau lẹ, chợt nghe dưới thang có tiếng bước chân vang lên, mấy người bước lên. Quách Tĩnh quay đầu nhìn ra chỗ cửa cầu thang, chỉ thấy hai người đi đầu chính là hai người ăn mày đón Dương Khang ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, người thứ ba vừa thò đầu lên, chính là Dương Khang. Y chợt thấy Quách Tĩnh chưa chết, vô cùng hoảng sợ, sau khi sửng sốt, lập tức xoay người quay xuống, lúc trên bậc thang không biết nói mấy câu gì, người ăn mày béo mập bước xuống, người ăn mày gầy thấp thì bước tới bàn của ba người ăn mày phía đông, hạ giọng nói mấy câu. Ba người ăn mày kia lập tức đứng dậy, xuống lầu đi ra. Lão ăn mày già ngồi dưới đất chỉ lo ăn uống, không đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung bước tới cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy mười mấy người ăn mày xúm xít đưa Dương Khang về phía tây. Dương Khang đi không bao xa, ngoảnh đầu nhìn lại, vừa chạm vào ánh mắt của Hoàng Dung, lập tức quay đầu lại, gia tăng cước bộ rào chân bước đi.

Lão ăn mày già ăn xong, lè lưỡi liếm sạch cái bát, chùi đôi đũa vào áo mấy cái rồi bỏ lại vào bao. Hoàng Dung nhìn kỹ thấy y mặt đầy nếp nhăn, vẻ mặt trông rất sầu khổ, hai bàn tay cực to, gàn gáp đôi bàn tay người thường, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, rõ ràng một đời vất vả. Quách Tĩnh đứng lên chấp tay nói: - Xin mời tiền bối ngồi, chúng ta để nói chuyện hơn.

Lão ăn mày cười nói: -Ta không quen ngồi ghế. Hai người các ngươi là đệ tử của Hồng bang chủ, tuổi tác tuy nhỏ nhưng chúng ta ngang hàng với nhau. Ta lớn hơn vài tuổi, các ngươi gọi ta một tiếng đại ca là được. Ta họ Lỗ, tên Lỗ Hữu Cước.

Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm: -Té ra y đã sớm biết lai lịch chúng ta.

Hoàng Dung cười nói: -Lỗ đại ca, cái tên của ngươi nghe rất thú vị.

Lỗ Hữu Cước nói: -Thường có câu: ăn mày không gây bị chó nhờn. Ta không có gây, nhưng có một cái chân thối tha. Nếu chó lớn xông vào cắn, ta cứ nhắm giữa đầu đá cho con bà mày một cái cũng đủ bắt nó phải cụp đuôi cuống cuống bỏ chạy.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói: -Tốt tốt, nếu lũ chó biết được ý nghĩa của tên người, thì phải chạy thật xa!

Lỗ Hữu Cước nói: -Ta nghe Lê Sinh Lê huynh đệ kể, đã biết việc hai vị làm ở huyện Bảo ứng, đúng là có chí không cần lớn tuổi, không chí uổng sống trăm năm, khiến người ta rất kính phục, chẳng trách Hồng bang chủ coi trọng như thế.

Quách Tĩnh đứng lên khiêm tốn mấy câu. Lỗ Hữu Cước nói: -Mới rồi nghe hai vị nói tới Cừu Thiên Nhận và Thiết chưởng bang, thanh thế của Thiết chưởng bang ở một dải Lương Hồ Tứ Xuyên rất lớn, bang chúng giết người cướp của, không điều ác nào không làm. Lúc đầu chỉ câu kết với quan phủ, bấy giờ thì càng ngày càng hung dữ công nhiên đem tiền bạc đút lót quan trên, mình cũng ra làm quan. Đáng hận nhất là chuyện tư thông với nước Kim, câu kết với nhau làm chuyện trong ứng ngoài hợp.

Hoàng Dung nói: -Lão già Cừu Thiên Nhận chỉ biết lừa đảo, tại sao lại có thanh thế như thế?

Lỗ Hữu Cước nói: -Cừu Thiên Nhận rất lợi hại, cô nương đừng coi thường y.

Hoàng Dung cười nói: -Người gặp y chưa?

Lỗ Hữu Cước nói: -Chuyện đó thì chưa, nghe nói y ẩn cư trong núi sâu, tu luyện Thiết chưởng thần công, đã mười mấy năm nay chưa từng xuống núi.

Hoàng Dung cười nói: -Người mắc lừa rồi, ta đã gặp y mấy lần, còn giao thủ với nhau nữa, chứ nói tới chuyện Thiết chưởng thần công gì đó của y, ha ha ...

Nàng nhớ tới Cừu Thiên Nhận giả đau bụng trốn đi, chỉ nhìn Quách Tĩnh cười khanh khách.

Lỗ Hữu Cước nghiêm trang nói: -Họ giờ trò lừa dối thế nào, tuy ta hoàn toàn không biết gì nhưng Thiết chưởng bang mấy năm nay rất hưng vượng, quả thật không thể coi thường.

Quách Tĩnh sợ y tức giận, vội nói: -Lỗ đại ca nói đúng lắm, Dung nhi cứ thích nói đùa.

Hoàng Dung cười nói: -Ta nói đùa bao giờ? ừi chà, ái chà, đau bụng quá” Nàng giả giọng nói của Cừu Thiên Nhận, ôm bụng kêu la.

Quách Tĩnh nhớ lại tình trạng hôm ấy, bị nàng chọc cười cũng không kìm được cười phá lên.

Hoàng Dung thấy y cũng cười, lại lập tức lấy vẻ mặt nghiêm trang, chuyển qua chuyện khác, hỏi: -Lỗ đại ca, ba người ăn mỳ ăn uống bên kia mới rồi có quen với người không?

Lỗ Hữu Cước thở dài một tiếng nói: -Hai vị không phải người ngoài, chắc đã nghe Hồng bang chủ nói qua trong bang bọn ta chia ra hai phái áo

dơ và áo sạch chứ?

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nói: -Chưa nghe sư phụ nói qua.

Lỗ Hữu Cước nói: -Trong bang chia phái, vốn không phải là chuyện hay, Hồng bang chủ rất không thích, nhưng lão nhân gia người mất rất nhiều tinh thần khí lực mà thủy chung vẫn không thể hợp nhất hai phái làm một. Dưới trướng Hồng bang chủ trong Cái bang, tất cả có bốn vị trưởng lão.

Hoàng Dung nói chen vào: -Chuyện đó thì ta đã nghe sư phụ nói qua.

Nàng vì Hồng Thất công còn sống nên không muốn nói ra chuyện y giao lại chức bang chủ Cái bang cho nàng.

Lỗ Hữu Cước gật gật đầu nói: -Ta là trưởng lão Tây lộ, ba vị mới rồi cũng đều là trưởng lão.

Hoàng Dung nói: -Ta biết, ngươi là thủ lĩnh của phái áo lơ, họ là thủ lĩnh của phái áo sạch.

Quách Tĩnh nói: -Ừa, sao cô biết?

Hoàng Dung nói: -Ngươi xem quần áo của đại ca rất lơ, quần áo của họ lại rất sạch sẽ. Lỗ đại ca, ta thấy phái áo lơ không tốt, quần áo trên người vừa lơ vừa hôi, không thoải mái chút nào. Tất cả người trong phái áo lơ các người giặt sạch quần áo thì hai phái chẳng phải cũng như một sao?

Lỗ Hữu Cước tức giận nói: -Ngươi là tiểu thư có tiền, tự nhiên chê ăn may hôi hám.

Rồi giẫm chân đứng dậy. Quách Tĩnh đang định xin lỗi, Lỗ Hữu Cước đã không hề ngoái đầu, nổi giận dùng dùng bước xuống thang lầu.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói: -Tĩnh ca ca, ta đắc tội với vị Lỗ đại ca này, ngươi đừng mắng ta.

Quách Tĩnh cười một tiếng. Hoàng Dung nói: -Mới rồi ta lo quá!

Quách Tĩnh nói: -Lo chuyện gì?

Hoàng Dung nghiêm trang nói: -Ta chỉ lo y phóng chân đá ngươi một cước, thì ngươi thiệt hại nặng.

Quách Tĩnh nói: -Đang yên lành tại sao lại đá ta? Cho dù cô ăn nói đắc tội với y thì y cũng không cần phải đá người mà.

Hoàng Dung chau môi cười khế rồi lập tức im lặng. Quách Tĩnh ngẩn người xuất thần, nghĩ mãi không sao hiểu được.

Hoàng Dung thở dài nói: -Tại sao ngươi không nghĩ trong tên của y có điển cố đấy.

Quách Tĩnh sực hiểu ra, kêu lên: -Phải rồi, là cô vòng vo để chửi ta là chó?

Rồi đứng bật lên, vươn tay làm ra vẻ cù vào nách nàng, Hoàng Dung cười phá lên liên tiếp tránh né.